

ΕΤΟΣ Β.
ΑΡΙΘ. 1884

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
• ἔκδοτ. φύλ. • 5

ΤΟ ΕΤΟΣ 1869.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ

Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν

Τὸ ἔτος 1868 ἐγράφη ἤδη καὶ παρήλθε καὶ κατετέθη εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς αἰωνιότητος, διὰ νὰ ἀναζητηθῇ καὶ παρουσιασθῇ πάλιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἐάν ἀναθεωρήσωμεν αὐτὸ θέλομεν εὖρει, διὰ ὀλίγησιν τῶν συμβάντων εἰς αὐτὸ ἐπεριμένοντο. Συλλογισθῆτε ἐπὶ μίαν στιγμήν ποῦ ἐπέγχετε, ποίους ἴδετε, τί ἐκάμετε, καὶ τί σὰς συνέβη-εις τὴν οἰκίαν, τὸ σχολεῖον, τοὺς δρόμους, τοὺς ἀγρούς· ἢ τὴν ἐκκλησίαν καὶ θέλετε ἀμέσως ἐμολογήσῃτε, διὰ κἀνάεις ἐν ἡδύνατο νὰ τὰ προῖδη. Πόσοι ἀπέθανον, οἱ ὅποιοι ἤλπιζον διὰ ἤθελον ζῆσαι; Πόσοι ἠσθένησαν, οἵτινες ἐνόμιζον, διὰ θὰ ἦσαν ὀφθαλμοί; Καὶ πόσων ἄλλων ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες καὶ ἐσβέθησαν εἰς ταραχὴν, ἀ-

νάγκην καὶ ἀμηχανίαν, οἱ ὅποιοι ἤλπιζον ὅτι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς;

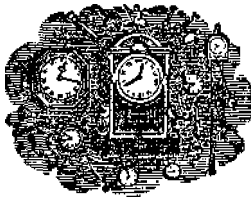
Τὸ ἔτος 1869 ἵσταται ἐνώπιόν μας ὡς ἀγραφοῦν χαρτίον νὰ, μικρὰ μου φίλοι, ὡς τὸ λευκὸν χαρτίον, πρὸς τὸ ὅποιον προσκαλεῖ τὴν προσοχήν σας τὸ τρίτον παιδίον, τὸ ὅποιον φαίνεται καθήμενον εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκονογραφίαν. Σταθῆτε καὶ θεωρήσατε καὶ σκέψθητε σοβαρῶς περὶ τούτου. Ποῖος ἀπὸ σὰς δύναται νὰ τὸ χωρίσῃ εἰς 365 μέρη καὶ νὰ γράψῃ ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, ἕσα πραγματικῶς μέλλουσι νὰ συμβῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν, τὴν ὅποιαν καθ' ἑν ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα παριστᾷ;

Ἐὰν τόρῃ οὐ χαροποιὸν καὶ εὐθυμὸν παιδίον ἢ κοράσιον, ἢ οὐ ζῶντῃ καὶ ἐνθουσιώδη νεανίσκῃ καὶ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ 1869, ὅπως θὰ συμβῇ εἰς σὲ κατὰ πᾶσαν τῶν 365 ἡμερῶν, καὶ ἔπειτα παράθετε αὐτὴν μὲ β, η πραγματικῶς καθ' ἑκάστην θὰ συμβαίῃ καὶ θέλει ἰδεῖ πόσον ἐντελῶς ἀγνωστον τὸ μέλλον εἶναι εἰς σὲ, ὡς καὶ εἰς πάντας ἀνθρώπους.

Ἄλομνον! Τὸ ἔτος 1869 εἶναι ἀγραφοῦν χαρτίον ἐνώπιόν μας καὶ οὕτως ἀνθρώπος, οὕτως ἀγγελοῦ, ἀλλ' ὁ μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ εἴπῃ τί πραγματικῶς μέλλει νὰ συμβῇ κατ' αὐτό.

Μὲ δὴν δῶμας τὴν ἀγνωσίαν μας περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν πρᾶγμα γνωρίζομεν καλῶς, διὰ δηλ. ἂν ἤμαθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἂν ἤμαθα εὐσεβεῖς, ὁτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ εἰς ἡμᾶς, θέλει αὐτοεργῆσαι πρὸς τὸ καλὸν μας. Ἐνίοτε κίθαρὸν νὰ λυπηθῶμεν, ἄλλοτε νὰ κειρασθῶμεν καὶ οὐχὶ σπανίως νὰ ψευσθῶμεν εἰς τὰς ἐλπίδας μας, ν' ἀσθενήσωμεν καὶ νὰ ἐσβεθῶμεν εἰς στενοχωρίαν, ἀλλ' ἂν ἀγαπῶμεν, ὑπακούσωμεν καὶ ὑπηρετήσωμεν τὸν Θεόν, Ἐκείνος θέλει φροντίσαι περὶ ἡμῶν, ἵνατε κἀνὲν ἀπὸ ταῦτα νὰ μὴ μᾶς βλάψῃ. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦναι γεγραμ-

μένον ὡς ἀποθνήσκωμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ θάνατος δὲν θά ᾔνοι παρὰ ἢ ἀρχὴ τῆς αἰώνιου εὐδαιμονίας μας. Ἄς ἀποφασίσωμεν λοιπὸν ἔλοι ὡς ἀπεροσθώμεν εἰς Ἀδὲν καὶ νὰ ζήσωμεν πρὸς δόξαν Τοῦ καὶ τὸ καλὸν τῶν ἁγίων μας.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ.

Ἄμερικανὸς τις ὠρολογοποιὸς κατασκεύασεν ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον καλεῖ ἀστρονομικὸν καὶ τὸ ὁποῖον δουλεύει 367 ἡμέρας χωρὶς νὰ ἔχη χρειαν κορδίσματος· εἶναι δὲ οὕτω πως κατασκευασμένον ὥστε δεικνύει τὰς ὥρας καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ἡμέρας, τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς, τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, τὰ τέταρτα τῆς σελήνης, τὰς καιρροίας, τὰ ζώδια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἰσέρχεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη κ.τ.λ.!!

Τόσον ἐφθηνὰ κατήνησαν ἤδη τὰ οἰκιακὰ ὠρολόγια ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε μὲ 50 λεπτὰ δύναται τις νὰ ἀγοράσῃ ἓν διὰ τὴν οἰκίαν του!

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΜΕΝΕΙ.

Μικρὸς τις παῖς, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἦτο νὰ πωλῇ ἐφημερίδας εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπως τὰρᾳ κάμνουσιν οἱ μάγκες εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ πωλῆσῃ τὰς ἐποίας εἶχεν ἐφημερίδας, μεταχειρίσθη ψεύματα. Τοῦτο ἐγνώσθη καὶ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐγένετο ἀντικείμενον ὁμιλίας εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλὰ τοιαῦτα παιδιὰ συνείθιζον νὰ συχνάζωσι.

«Τίς ἐξ ἡμῶν ἤθελεν ψευστῇ διὰ νὰ κερδήσῃ πέντε λεπτὰ;» ῥώτησεν ἡ διδασκαλίςσα.

«Οἱοὶ ἐσιώπησαν.

«Ποῖος ἤθελε ψευστῇ διὰ δέκα λεπτὰ;» ἐπανέλαβεν αὐτῇ, — «ἢ διὰ μίαν δραχμὴν, ἢ διὰ χιλίας δραχμὰς;»

Εἰς ἐκ τῶν παιδῶν ἀκούσας τὰς χιλίας δραχμὰς ἐσυλλογίζετο ὅτι μὲ χιλίας δραχμὰς ἠδύνατο νὰ κατωρθώσῃ πολλὰ πράγματα, ὡς λ. χ. νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς πωλῶν ἐφημερίδας, νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν προμήθειαν τῆς ζωοτροφίας του διὰ πολὺν καιρὸν, νὰ ἀγοράσῃ ἐνδύματα πολλὰ καὶ καλὰ καὶ νὰ κάμῃ ἄλλα πολλὰ πράγματα ἄλλα πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του, ἕτερος παῖς

προλαβὼν εἶπεν, «Ὁχι! — οὐδὲ διὰ χιλίας δραχμὰς ἤθελον ψευστῇ.

«Καὶ διαπίς» ῥώτησεν ἡ διδασκαλίςσα.

«Διότι, ἀφοῦ ἐξοδεύω τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τοιουτοτρόπως ἤθελον ἀγοράσει, δὲν θὰ μοὶ μείνῃ ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ψεῦδος.»

Μόνον αἱ καλαὶ ἢ αἱ κακαὶ πράξεις μᾶς ἀκολουθοῦσιν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀφίνονται εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ψυχὴ εἶναι πολυτιμότερα τῶν χιλίων δραχμῶν, εἶναι πολυτιμότερα παντὸς πράγματος ἢ καὶ ὅλων τῶν πραγμάτων ἁπλοῦς — πολυτιμότερα ὅλου τοῦ κόσμου. Καλλίον λοιπὸν δι' ἡμᾶς νὰ χάσωμεν αὐτὰ μᾶλλον παρὰ τὴν ψυχὴν μας. «Ἐπειδὴ» λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν, — «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί θέλει δώσει ἄνθρωπος εἰς ἀλλαγὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ο ΚΑΛΟΣ ΥΙΟΣ.

Ὁ καλὸς υἱὸς πράττει, ὅτι δύναται νὰ κάμῃ τοὺς γονεῖς του εὐτοχεῖς. Ἐὰν ᾔνοι πτωχοὶ προσπαθεῖ νὰ εὖρῃ ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ οἰκονομῇ τὰς ἀνάγκας των. Ἐὰν ᾔνοι μονογενῆς, ἢ δὲ μήτηρ του χήρα, καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα τὴν ἀνακουφίσῃ.

Ὁ καλὸς υἱὸς τιμᾷ τοὺς γονεῖς του, καὶ ὄχι μόνον τοὺς ὀπακοῦει, ὅταν ᾔνοι παρόντες, ἀλλ' ἐνθυμεῖται τὰς διδασκαλίας των καὶ ἔτιαν ᾔνοι ἀπόντες καὶ μακρὰν αὐτοῦ.

Ὁ καλὸς υἱὸς, ἐὰν ἔχη ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς αὐτοὺς. Ἐὰν τοὺς βλέπῃ ἀτακτοῦντας, ἢ πῶς καὶ μὲ καλὸν τρόπον τοὺς νοουθετεῖ. Ἐὰν ἔχη καμμίαν κακὴν ἔξιν, τὴν ἀφίνει διὰ χάριν των. Ἐὰν βλέπῃ κακὰς ἔξεις εἰς αὐτοὺς, διὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς του τοῖς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα. Προσέτι εἰς τοὺς δρόμους, τὸ σχολεῖον, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν οἶκον ἐνθυμεῖται, ὅτι τὸ παράδειγμα του δύναται νὰ δδηγήσῃ ἄλλους πρὸς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν καὶ ἀγωνίζεται νὰ ᾔνοι καλός.

Ὁ καλὸς υἱὸς δὲν κάμνει ἄρκους, δὲν λέγει ψεύματα, οὔτε μεταχειρίζεται ἀπρεπεῖς λέξεις. Μεταχειρίζεται τοὺς ἀνωτέρους του μὲ σεβασμὸν καὶ ἐὰν ᾔνοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινὸς, γίνεται τὸ

παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὸν κύριόν του καὶ προσέχει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐὰν ἦναι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπακούει εἰς τὸν διδάσκαλόν τε συχνάζει τακτικῶς καὶ ἐγκαίρως καὶ φέρεται εὐτάκτως καὶ εὐπρεπῶς ἐν καιροῖ τῶν παραδόσεων.

Ὁ καλὸς υἱὸς εἶναι καθαρὸς εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὰ φορέματά του — ἀποφεύγει τὰς κακὰς συνουσίας καὶ τοὺς κακοὺς τόπους, καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐκπληροῖ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα, ἀναγιώσκων τὴν Ἀγίαν Γραφήν, προσευχόμενος καὶ ἀκροάζομενος τὸ ἐπ' ἐκκλησίας κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

ΟΣΙΡΙΣ.

Ἡ προκειμένη οἰκονογραφία παριστᾷ ἓνα τῶν τριῶν πρώτων Θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ὁ σι-ρις Κύριος τῆς γῆς.

Μυθολογεῖται ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ αὐτοργὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ ὅτι κατόπιν ὑπερασπιζόμενος τὰ συμφέροντα τῶν ἀνθρώπων ἤλθεν εἰς χεῖρας μὲ τὸν τρίτον Θεόν, τὸν Ἡρακλῆα, ἢ Κ ακίαν καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη καὶ τὸ σῶμα του ἐτέθη εἰς κιβώτιον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον, ὅστις τὸ παρέσυρεν εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἦτος, ὁ σὺντροφος τοῦ Ὁσιρίδος, πληροφροεῖται περὶ τοῦ θανάτου του καὶ περιέρχεται τὸν κόσμον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματός του, καὶ τέλος τὸ εὕρισκεν ἀλλ' ὁ σκληρὸς Ἡρακλῆς τὸ εἶχεν ἀσπλάγχχνος κολοβωμένον. Μετὰ τοῦτο ὁ Ὁσιρις κατέλθεν εἰς τὰς καταχθονίους χώρας, καὶ ἐνωθεὶς μὲ τὸν Ἴαν ἔλαβεν ἄλλην ὑπαρξιν καὶ ἐλατρεύετο ὡς θεὸς καταχθόνιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Σέρπεις.

Ἐξωγραφίστο ἔχων σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν βοῦς, ἐνδεδομένος χιτῶνα λινοῦν καταλευκον καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα σταυρὸν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην βάρβρον διὰ τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον αὐτὸν ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἱερῶν ταύρων Ἄπιος καὶ Μνέβιος.

Πόσον μωραὶ φαίνονται εἰς ἡμᾶς αἱ δοξασίαι αὐταὶ! καὶ ὅμως, μικροὶ μου φίλοι, οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν τὸ μᾶλλον πεφωτισμένον ἔθνος τῆς ἐποχῆς των καὶ οἱ περισσότεροι τῶν προγόνων μας μετέβαινον εἰς Αἴγυπτον διὰ νὰ διδαχθῶσι τὴν παιδείαν τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ ἁμαρτία ὄχι μόνον ἐξαχρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπομωραίνει τὸν ἄνθρωπον, ὥστε τὸν κάμνει νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ ψεῦδος καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ κτίσμα μᾶλλον παρὰ τὸν κτίσαντα.

ΠΟΤΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ (τιμβάκος.)

Ἡ χρῆσις τῶν πνευματικῶν ποτῶν (σπίρτων) καὶ ἰδίου καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ καπνίζεω κατέστη τόσον γενικὴ μεταξὺ τῶν νέων μας, ὥστε εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ εὑρη τις παιδίον διὰ δεκαετῆς, τὸ ἴποιον νὰ μὴ καπνίζῃ.

Περὶ τῆς κακῆς ἐπιρροῆς τοῦ καπνοῦ εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν ἐγράφθησαν πολλὰ. Εὐσεβῆς δὲ τις ἄνθρωπος δίδει τὴν ἀκόλουθον συμβουλὴν καὶ ὑπόσχεται, τὰς ὁποίας σονιστῶμεν εἰς τὴν μελέτην τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας.

«Ἀπόφευγε τὰ ποτὰ καὶ τὸν καπνὸν πάντοτε, ἐκτὸς εἴταν ἦναι ἀνάγκη νὰ τὰ μεταχειρισθῆς ὡς ἱατρικόν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἀφθονίαν μέσων, εὐτυχῆ οἰκογένειαν καὶ καλὰ γηρατεία.»

Ἀποσπῶμεν ἐξ ἐπιστολῆς τινοῦ ἐκ Σμύρνης τὰ ἐκόμμενα

..... Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «ἐφ. τῶν Παίδων» εὐαρεστηθέντες μεγάλως ἐκ τῶν περιοχουμένων τῆς ἀφελίμων πραγμάτων θέλουσιν ἐξακολουθήσει τὴν συνδρομὴν των καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Ὁ διδάσκαλος Κ. Γ. μ' ἔγραψε προχθὲς νὰ σὰς εἰδοποιήσω νὰ τοῦ στέλνεται καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν αὐτὸν ἀριθμῶν τῶν φύλλων, καὶ ἐλπίζει νὰ καταγραφθῶσι πλείονες ἐπιμαθηταί. Ἐγράφη δὲ τὸ ἔργον εἶναι ἀφελιμώτατον καὶ πρέπει νὰ ὑποστηρηθῆ παρὰ πάντων τῶν διδασκάλων Μία κορίττα, τὴν ὁποίαν ἠρώτησα προχθὲς ἐν ἐπιθυμῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς, μοι εἶπεν, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ἀγνώμων, εἰάν ἐπαυε τὴν συνδρομὴν τῆς, διότι ἐγνώρισε τὴν ἀφελειαν, τὴν ὁποίαν ἀπῆλυσεν ἡ μικρὰ τῆς κόρη, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐφημερίδος ταύτης.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ.

Ὁ Γεώργιος ὀργισθεὶς ἡμέραν τιὰ κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἐκτόπησεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ὃ δὲ διδάσκαλος θέσας αὐτὸν ἤθελε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὁ Ἰωάννης ὅμως δραμῶν τὸν παρεκάλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

«Καὶ διατι δὲν ἐπιθόμείς νὰ μὴ τιμωρηθῆ αὐτός, ὅστις οὐ ἔβλαψεν; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

«Διότι, —ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, —ὁ Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας.»

ΓΛΥΚΕΙΑΙ ΠΑΤΑΤΑΙ.

Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς γεύσεως τῶν βολβῶν, οἱ ὁποῖοι ἀξάνουσιν εἰς τὰς ῥίζας του, καὶ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μετὰ τὰς κοινὰς πατάτας, ὠνομάσθη γ λ υ κ υ ῖ α π α τ ᾶ τ α.

Τὸ φυτὸν ὁμοιάζει μετὰ τὴν κλίμα καὶ ἔρπει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς ἡ ἀγγουρά ἢ ἡ κολοκυνθιά. Ἡ πατρὶς του ἀγνωστὴ φαίνεται ὅμως μετὰ πολλῆς πιθανότητος, ὅτι εἶναι αἱ ἐντὸς τῶν τροπικῶν ἢ τῆς διακεκαυμένης ζώνης· χῶραι τῆς Ἀμερικῆς, ἐκ τῶν ὁποίων μεταφέρθη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, καὶ καλλιεργεῖται μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ γλυκαῖαι πατάται εἶναι μακρουλαὶ καὶ δέχρωμοι, λευκαὶ καὶ κίτρινος φυτεύονται δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν μετὰ τὰς κοινὰς πατάτας, καὶ θὲν ἀπαιτοῦσιν ἄλλην καλλιέργειαν ἢ περιποίησιν, παρὰ τὴν συσσωρευθῆναι χῶμα ἀρκετὸν περὶ τῶν ῥιζῶν, διὸ νὰ ἔχωσι τόπον αἱ πατάται ν' ἀξηθῶσι. Ἀπαιτοῦν ὁμως γῆν μαλακὴν, μᾶλλον ἀμμώδη καὶ ἐλαφράν.

Αἱ πατάται αὗται χρησιμεύουσιν ὡς τροφή, ἀντὶ ἄρτου ἔχουσι δὲ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἔνεκα τῆς γλυκύτητός των θὲν ἀπαιτοῦν προσφάγιον· τρώγονται εἴτε βραζόμεναι εἰς ὕδωρ, ἢ ψηνόμεναι εἰς τὴν στάκτην, ἢ τὸν κλίβανον (φούρνου).

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐδύναντο νὰ καλλιεργηθῶσι μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κέρδος τῶν γεωργῶν, ὅπου μάλιστα ἡ γῆ εἶναι ἀμμώδης· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκόμη θὲν ἐνόησαν οἱ γεωργοὶ μας τὴν χρησιμότητα τοῦ εἴδους τούτου τῆς τροφῆς.

ΠΑΙΔΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΙ.

«Πολλὰκις ἐπιθύμησα νὰ σὰς ἐδλεπον δταν ἤμην ἀσθενής διὰ νὰ προσευχηθῆτε ὑπὲρ ἐμοῦ,» εἶπέ ποτε

ἀφρικανὸς παῖς εἰς ἓνα ἱεραπόστολον, τὸν ὁποῖον ὤπηγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἀφοῦ ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του.

«Ἀλλὰ, Θωμᾶ, — εἶπεν αὐτὸς, — πιστεῶ, ὅτι προσήχεσθαι σὸ ὁ ἴδιος.»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς.

«Καὶ τίνι τρόπῳ προσήχεσθαι;» ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἱεραπόστολος.

«Ἐξήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ ἐπάταιαι ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην παρὰ τῆς μητρός μου.»

— Ἐτερος παῖς, ἔξ περιπού ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, εἶπέ ποτε πρὸς τὴν μητέρα του, ὅτι ἐνῶ προσεύχεται αἰσθάνεται, ὅτι ἡ καρδία του συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ.

— Κηράσιον τετραετὲς, ἐρωτηθὲν διατί προσεύχεται, «Προσεύχομαι,» εἶπεν, — διότι ἤξεύρω ὅτι ὁ Θεὸς με ἀκούει καὶ ἀγαπᾷ νὰ λέγω πρὸς Αὐτὸν τὰς ἀνάγκαι· καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου.»

«Καὶ πόθεν ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀκούει ὁ Θεός;» ἠρωτήθη καὶ πάλιν.

«Τὸ ἤξεύρω,» εἶπε, — διότι αἰσθάνομαι ἐδῶ καὶ τι τὸ ὁποῖον με λέγει ὅτι ὁ Θεὸς με ἀκούει,» θέασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

«Ἀφήσατε τὰ παιδιά,» — εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν. — νὰ ἔρχωνται πρὸς ἐμὲ, καὶ μὴ ἐμποδίζετε αὐτὰ· διότι τῶν τούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» (Λουκ. ιγ'. 16.)

ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἰστορεῖται, ὅτι ὁ Ἀριστιππος καὶ Αἰσχύνης, δύο ἐκ τῶν περιφώμων φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κατέπαυσαν τὴν ἔριν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχον ἐμπλεχθῆ, ὡς ἐφεξῆς. Ὁ Ἀριστιππος ὑπάγει πρὸς τὸν Αἰσχύνην καὶ τῷ λέγει «Θέλεις νὰ γείνωμεν φίλοι;»

«Ἀπὸ καρδίας,» — ἀπεκρίθη ὁ Αἰσχύνης.

«Εὐθυμοῦ ὅμως,» — ἐπανέλαθεν ὁ Ἀριστιππος, — ὅτι ἂν καὶ ἡμεῖς γεροντότερός σου, ἐγὼ πρῶτος μόνου τούτου ἐζήτησα τὴν εἰρήνην.»

— «Τῷ ἔντι,» — ἀπεκρίθη ὁ Αἰσχύνης, — καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὲ θεωρῶ πάντοτε ὡς ἀξιώτερον ἄνδρα· διότι ἐγὼ μὲν ἤρχισα τὴν ἔριν, σὺ δὲ τὴν εἰρήνην.»

Ἡ παρὰ τοῦ ἀδικουμένου συγχώρησις εἶναι νίκη κατὰ τοῦ ἀδικούντος.

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους λεπ. 50.
Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος δρ. 11.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑξωτερῶν ἐν γένει 3.

Ὁ Συντάκτης
Μ. Α. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.